

k plnění dle okolností případu se slušným ohledem na obě strany. Námitka Matouše H-a, že není přirozeným otcem Věnceslavy D-ové, je nerozhodna. Po zákonu jest Matouš H. jejím otcem, narodila-li se po 180. dni od uzavření sňatku až do 300. dne po rozloučení manželství. To nižší soudy zjistily. Otázku nedostatku manželského původu nelze ani v řízení nesporném řešiti. A když Matouš H. si nevymohl rozsudek na oduznání manželského původu, nemá možnosti v tomto řízení nedostatek takového původu namítati. Řízení není proto kusé, že nebyly provedeny dukazy o tom, že Věnceslava D-ová není jeho přirozenou dcerou. Rovněž není správným názor otce Matouše H-a, že povinnost, vyvěnění dceru, trvá jen při prvním provdání, nikoli však pro druhý sňatek. To ze zákona vyčísti nelze. Naopak ze znění Šu 1223 obč. zák. plyne, že pro druhý sňatek nemá dcera nároku na věno jen tehdy, když věno už obdržela. Z toho však plyne úsudek, že, neobdržela-li ho, nároku neztratila, i když je při prvním sňatku nežádala. Povinnost vyvěnění dcery nezaniká tím, že se provdá a napřed nebo při sňatku věna nežádá. V nežádání věna při prvním sňatku nelze o sobě spatřiti vzdání se nároku mlčky. Vždyť pouhé nežádání nutně a bez pochyby nesvědčí vůli, vzdáti se zákonného nároku, muže míti důvody jiné a proto pouhé mlčení nutně nesvědčí vůli, že dcera se nároku vzdává (§ 864 obč. zák.). Proto Věnceslava D-ová nezbavila se nároku na věno, když ho při prvním sňatku nežádala. Také je nerozhodno, že se žadatelka znovu provdala a vzdala se výživného od prvního manžela, s nímž manželství je rozloučeno. Výměra není nepřiměřena. Nelze přisvědčiti ani otci Matouši H-ovi, že věno je vyměřeno přemrštěně ani manželům D-ovým, že je nepřiměřené a nedostatečné. Neprávem soudí Matouš H., že při výměře přichází v úvahu jen jeho jmění (hotovost, nemovitosti, pohledávky a tak podobně) a nikoli jeho služební příjmy. Zákon v Šu 1221 obč. zák. klade za podmínku i za mez určení věna na straně rodičů mohoucnost a nerozeznává, lze-li rodičům vyplatiti věno hned nebo později. Vyšetří-li se tedy, že rodiče nemohou vyvěnění dceru hned, že však ji mohou vyvěnění z příjmů, které později budou splatny, lze jim uložit povinnost k vyvěnění dle vyšetřených poměru, jak ji budou moci vyvěnění, třeba ve splátkách. Vysoký příjem služební 66.516 Kč vedle bytu a otopu umožňuje Matouši H-ovi, aby z něho ve splátkách věno zřídil, a nelze říci, že by pro jedinou dceru, i když se musí starati o nemocnou zenu, ze svého ročního příjmu nemohl na věno odložit necelou jedenáctinu po krátkou dobu, co ještě bude aktivně sloužiti, a vedle toho vyplatiti necelou třetinu ze svých úspor. Ale vyšší věno nebylo by jeho mohoucnosti přiměřeno, přihlédneme-li k tomu, že musí v prvé řadě pečovati o nemocnou manželku a její léčení, které zajisté vyčerpává příjmy jeho značnou měrou, a k tomu, že je povinen udržovati vyšší životní úroveň vzhledem k svému postavení v závodě a společnosti. Proto nebylo rekursům vůbec vyhověno.

Čís. 5312.

Bylo-li zahájení vyrovnacího řízení uveřejněno vyhláškou nejen na soudní desce, nýbrž i v úředních listech, byla dána věřiteli možnost, by zvěděl o vyrovnacím řízení, a nelze v tom, že nebylo k jeho pohle-

dávce ve vyrovnacím řízení přihlédnuto, spatřovati výhradně zavinění dlužníka ve smyslu §u 53 (4) vyr. řádu.

(Rozh. ze dne 24. září 1925, Rv I 969/25.)

Žalující firma domáhala se na žalované firmě zaplacení celé pohledávky, ježto k zažalované pohledávce nebylo přihlédnuto ve vyrovnání, v němž se žalovaná vyrovnala na 35%. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, odvolací soud přiznal žalobkyni pouze vyrovnací kvotu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání žalobkyně.

Důvody:

Uplatňován jest dovolací důvod čís. 4 §u 503 c. ř. s. a jde jen o výklad §u 53 (4) vyr. ř. Zjištěno jest, že žalovaná nepojala pohledávku žalobkyninu do seznamu věřitelů po rozumu §u 2 vyr. ř., že žalobkyně se nesúčastnila vyrovnávacího řízení a že pohledávka její zůstala v tomto řízení nepovšimnuta. Dle §u 53 (1) vyr. ř. jest vyrovnávací dlužník zásadně sprostěn povinnosti i takovýmto věřitelům, řízení se nesúčastnívším, platiti něco nad vyrovnávací kvotu, a může takovýto věřitel dle odstavce (4) téhož §u jen tenkráté žádati na dlužníku plné uspokojení své pohledávky, dokáže-li, že výhradně jen zaviněním dlužníka nebylo hleděno k jeho pohledávce ve vyrovnávacím řízení. Odvolací soud správně dovozuje, že žalobkyni nepodařilo se dokázati výhradnou vinu žalované strany. Zahájení vyrovnávacího řízení bylo po rozumu §u 4 vyr. ř. uveřejněno vyhláškou nejen na soudní desce, nýbrž i v úředních listech s právními účinky pro žalobkyni a tím jí byla dána možnost, by zvěděla o vyrovnávacím řízení. Zákon ustanovil veřejnou vyhlášku, obsahující výzvu k přihláškám pohledávek, předvídaje, že by mohlo zvláštní doručování selhati. Učinil-li zákon toto opatření, jest povinností věřitelovou, by se staral o to, zda jeho dlužníci jsou ve vyrovnání. V tomto případě vyvíjela žalobkyně svou činnost přímo v místě, kde má žalovaná firma své sídlo a kde jest i vyrovnávací soud. Za tohoto stavu věci nelze mluvit o tom, že žalobkyni zdařil se důkaz o výhradné vině žalované strany na tom, že k pohledávce žalobkyně nebylo ve vyrovnávacím řízení hleděno, a právem proto odvolací soud částečně odvolání vyhověl. Dovolatelka vytýká, že prakticky prý nebude míti předpis §u 53 (4) vyr. ř. významu, když se věřiteli za spoluvinu bude přičítati, že nevšiml si vyrovnávací vyhlášky. Není však úkolem tohoto rozhodnutí, by dovolateli byly sděleny případy, v kterých předpis §u 53 (4) vyr. ř. měl již praktický význam.

Čís. 5313.

Pozemková reforma.

Za investice, jež sám byl učinil, dostane se vlastníku náhrady jen nepřímým způsobem, že zvýší se o ně cena nemovitostí a tím i přebytek, připadající vlastníku po uspokojení oprávněných osob. Učinil-li investice držitel svěření, připadne onen přebytek svěřenské podstatě,